

Als meus somnis
el viatge no mai s'acaba.
Com el pal tremolós
de la bandera de Suances,
no hi ha cap treva.
Les ones d'una mar amb ressaca
no produeixen tant d'oix
com aquests nous dissenys de pobresa
dels homes grisos.
Dormen els meus amors
sobre una gespa aliena
a la tempesta que s'acosta.
Des d'aquesta talaia
veig córrer gossos i pensaments;
xiula el socorrista
amb un senyal que estimba els cors.
Com els surfistes i gavines
el poeta grava
una lenta resistència:
no pot embarrancar el vaixell
de la paraula.